



Arrest

**nr. 132 700 van 3 november 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad KORTRIJK, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. ALLAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 26 juni 1985.

Op 18 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van G.F.A.

Op 26 augustus 2013, met kennisgeving op dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op.....werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): I. (...)

Nationaliteit: Rusland

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, eerste lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :*

☒ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ;*

Volgende documenten werden niet binnen de gestelde termijn voorgelegd:

- Bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg

- bewijs behoorlijke huisvesting

- bewijs ziektekostenverzekering voor Belg en familie

☐ *Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie :*

☐ *Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :*

☐ *Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd :*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 20 van Verdrag betreffende de werking van de EU, van de artikelen 6, 8 en 12 van het EVRM, van de artikelen 23 en 24 van het Internationaal verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-Verdrag), van het vertrouwens- en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Voorafgaand moet worden opgemerkt dat de motiveringsplicht werd geschonden, nu niet duidelijk blijkt of de bestreden beslissing waarvan kennis werd gegeven de beslissing van 26 augustus 2013 is (die aan verzoeker ter kennis werd gegeven) dan wel van een beslissing van 22 juli 2013 (waarvan verzoeker op heden geen kennis heeft mogen nemen).

De automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft hoe dan ook als gevolg dat er niet wordt uitgesloten dat er een verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten opzicht van verzoeker.

Zowel de weigering van verblijf van meer dan drie maanden als het bevel om het grondgebied te verlaten is in strijd met artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, met artikel 8 EVRM, art. 23 en 24 BU PO, met het vertrouwensbeginsel, met het zorgvuldigheidsbeginsel, met art. 6 EVRM en art. 12 EVRM.

Verzoekster overloopt elk van deze middelen:

1. Schending van de motiveringsplicht

Verweerder verwijst in zijn akte van kennisgeving naar "een" beslissing van 22 juli 2013. (art. 2 B)

Doordat verweerder in zijn akte van kennisgeving verwijst naar een beslissing van 22 juli 2013, dewelke niet ter kennis werd gebracht van verzoeker is de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

Bovendien wordt in de gevoegde beslissing dd. 26.08.2013 geen datum vermeld waarop de aanvraag tot een verblijfskaart plaatsvond. (art. 2 A)

Op die manier kan onmogelijk worden nagegaan of de termijn al dan niet werd overschreden waarbinnen de documenten dienden voor te liggen nu de startdatum van de termijn niet werd weergegeven.

Hierdoor wordt eveneens de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

2. Artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Verweerder baseert zich louter op een bepaling van intern recht om een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Meer bepaald baseert verweerder zich op het gegeven dat verzoeker niet de nodige bewijsstukken zou hebben voorgelegd.

Artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzet zich evenwel tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten .

Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn wettige echtgenote, staatsburger van die lidstaat verblijft..

Artikel 20 WVEU gaat boven het KB van 8 oktober 1981 en boven enige ander KB of wet.

Verweerder kon aldus niet rechtmatig weigeren een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen en kon evenmin bevel geven het grondgebied te verlaten.

3. Het recht OP gezinsleven: art. 8 EVRM, art. 23 en 24 BUPO.

Verzoeker verwijst naar de rechten op gezinsleven die voortvloeien uit artikel 8 EVRM en artikel 23 en 24 BUPO.

De bestreden beslissing schendt het recht op gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt het recht op gezinsleven zoals bepaald in artikel 23 BUPO, artikel 24,1° BUPO.

De eerbiediging van het gezinsleven is een basisrecht.

Verzoeker is wettelijk gehuwd voor de gemachtigd ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Kortrijk en dit met zijn Belgische echtgenote mevr. F.G. (...) en vormt aldus met haar een gezin in de gezinswoning gelegen te (...).

Het bevel om het grondgebied te verlaten verhindert het gezinsleven van verzoeker.

Behoudens uitdrukkelijke rechtsbelangen, die niet disproportioneel mogen zijn, mag de overheid zich hier niet in mengen.

In de beslissing gericht aan verzoeker wordt geen enkel rechtsbelang vermeld.

Verzoeker ziet overigens niet in welk rechtsbelang de overheid wel zou kunnen hebben dat verzoeker het grondgebied nu meteen moet verlaten.

Zowel het EVRM als het BUPO hebben rechtstreekse werking in de interne rechtsorde. Zij gaan boven de wet en boven het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4. Schending van het vertrouwensbeginsel.

De Stad is als openbare dienst verplicht de rechtmatige verwachtingen na te komen die ze bij verzoeker hebben gewekt.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur, volgens welke gerechtvaardigde verwachtingen die door het beginsel bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, in beginsel moeten worden gehonoreerd.

De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Het Hof van Cassatie stelt dat het recht op rechtszekerheid onder meer inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid en dat daaruit volgt dat de door de overheid opgewekte verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.

Het bestuur is met andere woorden verplicht te vermijden dat rechtmatige door het bestuur gewekte verwachtingen gefrustreerd worden.

In casu is verzoeker wettelijk gehuwd met zijn Belgische echtgenote op 15.03.2013 voor de ambtenaar van Burgerlijke Stand te Kortrijk en mocht aldus redelijkerwijs ervan uitgaan dat hij een wettelijk gezin kan vormen met zijn echtgenote.

Daarenboven deed hij tijdig het nodige om zich bij diverse instanties te regulariseren en mocht er dan ook van uitgaan dat dit op zich voldoende was.

In toepassing van haar eigen richtlijnen, met name de omzendbrief inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk, (B.S. 1999-12-31); omzendbrief betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is dd. 19 september 2005 (B.S. 06.10.2005) is de Stad Kortrijk ertoe gehouden het rechtmatige vertrouwen in hoofde van verzoeker te eerbiedigen en derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten, te vernietigen minstens te schorsen.

De inschrijvingen en formaliteiten gebeurden tijdig en kunnen nog steeds worden voorgelegd.

Het is onbegrijpelijk dat het bestuur nu een bevel om het grondgebied te verlaten zou handhaven en laten uitvoeren nu dit een loutere administratieve aangelegenheid is die onmiddellijk op eerste verzoek kan worden rechtgezet.

Het vertrouwensbeginsel is derhalve in het gedrang.

5 Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; R.v.S. 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het is niet zorgvuldig te beslissen dat verzoeker haar aanwezigheid in België moet stopzetten om terug te keren naar haar land van herkomst, wanneer men maar al te goed weet dat verzoeker zich overal correct heeft ingeschreven en geregulariseerd.

Verzoeker zal door de uitvoering van de maatregel een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

6. Schending art. 6 EVRM.

Het bevel het grondgebied te verlaten schendt de rechten van verdediging.

Verzoeker wordt immers niet in de mogelijkheid gelaten te bewijzen dat hij wel degelijk tijdig werd ingeschreven bij de bevoegde diensten en verhindert dat verzoeker met gelijke wapens haar zaak kan maken en haar verdediging kan voeren.

Art. 6.1. van het Europees verdrag voor de rechten van de mens wordt geschonden.

7. Schending art. 12 EVRM

Art. 12 EVRM garandeert aan elke burger het recht om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

Verzoeker is recent wettelijk gehuwd met zijn Belgische echtgenote voor de gemachtigde ambtenaar van burgerlijke stand van de Stad Kortrijk.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben de uitdrukkelijke wens om een gezin te stichten in België.

Thans verstoort het bestuur deze rechtsgang door verzoeker in deze zaak te bevelen het grondgebied te verlaten.

Het recht een gezin te stichten wordt hierdoor onmogelijk gemaakt.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg art. 12. EVRM."

2.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

"Op 15.03.2013 werd het huwelijk tussen Mijnheer M.I. (...) en mevrouw G.F.A. (...) te Kortrijk voltrokken. Mijnheer M. (...) heeft de Russische nationaliteit en beschikte enkel over een Russisch paspoort nr. (...) geldig van 16.04.2012 tot 16.04.2022, zonder binnenkomstdocumenten. Mevrouw G. (...) kwam, vergezeld van familieleden, in 2001 naar België als asielzoekster, werd in 2005 erkend als Vluchteling van Russische herkomst en verwierf vervolgens op 06.11.2007 de Belgische nationaliteit.

Op 18.03.2013 bood mijnheer M. (...) zich aan bij de dienst "Andere Nationaliteiten" van de stad Kortrijk om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische echtgenote in te dienen (art. 40ter van de wet van 15.12.1980). Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie - model A geldig tot 17.09.2013.

Op de bijlage 19ter staat vermeld dat mijnheer M (...) verzocht wordt om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 17.06.2013, de volgende documenten over te leggen:

- Bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg Bewijs behoorlijke huisvesting Bewijs ziektekostenverzekering voor Belg en familie

Bij nazicht van het dossier, na afloop van de termijn van drie maanden, bleek dat mijnheer M. (...) geen van de hierboven vermelde documenten heeft voorgelegd.

Na advies ingewonnen te hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken - FOD Binnenlandse Zaken werd mijnheer M. (...) op 26.08.2013 in het bezit gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20). Deze beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen en met als motivatie dat mijnheer M. (...) niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de

hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Het bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg, het bewijs behoorlijke huisvesting en het bewijs ziektekostenverzekering voor de Belg en familie werden immers niet binnen de gestelde termijn voorgelegd.

In de akte van de kennisgeving (verso) d.d. 26.08.2013 van de weigeringsbeslissing werd verkeerdelijk vermeld dat het zou gaan om de kennisgeving van een beslissing van 22.07.2013. Dit betreft een materiële misslag. Op 22.07.2013 werd het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken - FOD Binnenlandse Zaken gericht aan de burgemeester van de stad Kortrijk ontvangen en deze datum werd per vergissing opgenomen in de akte van kennisgeving. Echter, de akte van kennisgeving slaat wel degelijk op de beslissing die betrokkene op 26.08.2013 mocht ontvangen, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20) d.d. 26.08.2013.

Tegen deze weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd door de raadsman van betrokkene op 20.09.2013 een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een afschrift van het verzoekschrift tot nietigverklaring werd ons door uw ambt betekend op 26.09.2013."

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de motiveringsplicht. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze werd genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij wordt geweigerd nu zij niet binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten heeft voorgelegd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het feit dat de akte van kennisgeving van de beslissing van 26 augustus 2013 verkeerdelijk vermeldt dat de beslissing van 22 juli 2013 dateert in plaats van 26 augustus 2013 die ter kennis wordt gebracht zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, vermag echter geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van deze beslissingen leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij niet kan nagaan of de termijn waarbinnen de documenten dienden te worden voorgelegd al dan niet werd overschreden nu de verwerende partij naliert op de bestreden beslissing de datum in te vullen waarop de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart werd ingediend, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij haar belang bij deze grief niet aantoonst nu uit het voorgelegde administratief dossier dat enkel het aanvraagformulier 19ter van 18 maart 2013 bevat, niet blijkt dat er een andere aanvraag werd ingediend en de verzoekende partij dit evenmin aantoonst, zodat kan aangenomen worden dat de beslissing van 26 augustus 2013 werd genomen naar aanleiding van de aanvraag van 18 maart 2013 en de verzoekende partij weet heeft van de door haar enige ingediende aanvraag. Dit vindt tevens steun in de chronologie van de feiten zoals deze blijken uit het administratief dossier. In het aanvraagformulier wordt aangegeven dat de verzoekende partij ten laatste op 17 juni 2013 - namelijk 3 maand na de aanvraag - volgende

documenten dient voor te leggen (bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg, bewijs behoorlijke huisvesting, bewijs ziektekostenverzekering voor Belg en familie), zodat de verwerende partij op goede gronden op 26 augustus 2013 kon vaststellen dat de verzoekende partij deze niet binnen de gestelde termijn heeft voorgelegd, reden om over te gaan tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij uit een nalatigheid van de verwerende partij niet kan nagaan of de termijn om het voorleggen van stukken al dan niet werd overschreden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De schending van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a)

het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b)

het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c)

het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d)

het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

De verzoekende partij die van Russische nationaliteit verklaart te zijn, verliest uit het oog dat zij geen burger van de Unie in de zin van deze bepaling is en dat in fine van deze bepaling wordt gesteld dat *“deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”* De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de regels die voortkomen uit de wetten en koninklijke besluiten die gelden op het Belgisch grondgebied artikel 20 van het VWEU miskennen, minstens toont zij niet aan uit welke rechtsregel(s) zij afleidt dat een staatsburger van een derde staat het absolute recht heeft om in de lidstaat te verblijven waar zijn wettige echtgenote, staatsburger van die lidstaat, verblijft zonder de verplichtingen betreffende het indienen van de in de bestreden beslissing gevraagde documenten na te komen. Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar echtgenote met wie zij samenwoont. Gelet op de elementen uit het administratief dossier wordt het gezinsleven in casu niet betwist.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar echtgenote. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat het bevel om het grondgebied haar gezinsleven met haar echtgenote verhindert terwijl dit een basisrecht zou zijn. Uit haar betoog noch uit het administratief dossier blijken

echter hinderpalen voor het voeren van een gezinsleven elders. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 12 van het EVRM omvat het recht om te huwen en een gezin te stichten en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Artikel 23 van het BUPO-Verdrag luidt als volgt:

“1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de Maatschappij en de Staat.

2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.

3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.

4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen.”

De Raad dient op te merken dat bestreden beslissing de verzoekende partij niet het recht ontnemt om te huwen of een gezin te stichten. Meer zelfs, de verzoekende partij is al gehuwd, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending betekent van genoemde bepalingen. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485).

Zelfs het enkele feit van een huwelijk met een Belgisch onderdaan stelt de verzoekende partij niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (RvS 4 februari 2002, nr.103.082).

Artikel 24 van het BUPO-Verdrag, waarvan de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“1. Elk kind heeft, zonder onderscheid naar ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, nationale of maatschappelijke afkomst, eigendom of geboorte, recht op die beschermende maatregelen van de zijde van het gezin waartoe het behoort, de gemeenschap en de Staat, waarop het in verband met zijn minderjarigheid recht heeft.

2. Elk kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en krijgt een naam.

3. Elk kind heeft het recht een nationaliteit te verwerven.”

Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen kinderen heeft, kan zij niet dienstig de schending van deze bepaling invoeren.

Waar de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM wordt het volgende opgemerkt: beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2.

Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet belet bewijzen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich wel tijdig zou hebben ingeschreven bij de bevoegde diensten, zoals zij aanvoert.

Het vertrouwensbeginsel, waarvan de schending wordt aangevoerd, kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij uit het feit dat zij met haar Belgische partner in België is gehuwd redelijkerwijs zou mogen afleiden dat zij een gezin mag vormen met haar partner, waarbij de Raad dient op te merken dat de bestreden beslissing geenszins het uitoefenen van een gezinsleven belet, zoals hoger werd aangetoond. Voor zover zij meent dat de bestreden beslissing haar het gezinsleven in België belet, herhaalt de Raad dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). De verzoekende partij kan uit het loutere feit dat zij mocht huwen en uit het feit dat zij naar eigen zeggen het nodige heeft gedaan *“om zich bij diverse instanties te regulariseren”* zodat zij er zou van mogen uitgaan dat dit voldoende was, niet afleiden dat zij recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. De verzoekende partij werd op de hoogte gebracht van het feit dat zij bepaalde documenten moest overmaken, wat zij naliet te doen. Evenmin toont zij het bestaan van een vaste gedragslijn van de overheid aan of maakt zij duidelijk hoe zij meent een dergelijk vertrouwen te hebben geput uit de omzendbrief *“inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk”* of uit de omzendbrief *“betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is”*. Het is de logica zelve dat het indienen van een aanvraag een onderzoek door de bevoegde instanties vereist en geen automatische toekenning van een verblijfsrecht impliceert. Een huwelijk brengt niet van rechtswege een verblijfsrecht te weeg. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden. Waar zij stelt dat het niet zorgvuldig is te beslissen dat de verzoekende partij haar aanwezigheid in het Rijk dient stop te zetten om terug te keren naar haar land van herkomst terwijl zij zich *“overal correct heeft ingeschreven en geregulariseerd”*, maakt zij niet duidelijk waaruit het onzorgvuldig handelen van de overheid in casu zou bestaan, te meer zij geen bewijsstukken aanbrengt die haar beweringen zouden kunnen staven. Gelet op het voorgaande, waarbij kan verwezen worden naar de bespreking van het vertrouwensbeginsel waarbij er op werd gewezen dat een aanvraag of een inschrijving geenszins de automatische verwerving van een recht op verblijf impliceert, wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN